

BOSNA I HERCEGOVINA
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 O P 424278 25 P 2
Tuzla, 30.12.2025. godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Vesna Aleksić, u pravnoj stvari STEED B&S d.o.o. Tuzla, ... Tuzla zastupan po punomoćniku Salihu Begić, advokatu iz Tuzle protiv tuženog S. T. iz T., ul., zastupan po punomoćnicima Mirjani Šarkinović, advokatu iz Tuzle i Dini Šarkinoviću, advokatskom stručnom saradniku u kancelariji Mirjane Šarkinović, advokata iz Tuzle, radi naknade štete, v.sp. 974,46KM, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave zaključene dana 19.06.2025. godine, u prisustvu punomoćnika tužiteljice i tuženog, donio je dana 30.12.2025. godine slijedeću

PRESUDU

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Obavezuje se tuženi S. T. iz T. da tužitelju na ime glavnog duga isplati iznos od 1.041,87KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do konačne isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude“.

Obavezuje se tužitelj da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.288,00 KM, a sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Obrazloženje

Tužitelj je dana 19.04.2022. godine podnio sudu tužbu u kojoj navodi da je tuženi kod tužitelja imao zaključen ugovor o radu na radnom mjestu direktor, a opis poslova je da rukovodi društvom. Tuženi je zajedno sa M.M. iz T.bio suosnivač tužitelja. Krajem 2018., početkom 2019. godine, suosnivači su dogovorili istupanje tuženog kao jednog od osnivača društva, uz ispunjenje određenih uslova. Tužitelj je u skladu sa nacrtom sporazuma tuženog vodio na platnoj listi, isplaćivao plaću i uplaćivao doprinose iako tužitelj nije dolazio u firmu, niti je imao zaključen novi ugovor o radu, jer je tužitelj imao, do izmjene u sudskom registru, ugovor o radu na radnom mjestu direktor. Na poziv inspektora Kantonalnog poreznog ureda, Porezna ispostava Tuzla tužitelj je morao dostaviti aktuelni izvod iz sudskog registra, jer su u evidenciji utvrdili da se vode dva direktora, te je naloženo tužitelju da u skladu sa Rješenjem o izmjeni podataka sudskog registra Općinskog suda u Tuzli izvrši odjavu tužitelja sa danom 21.01.2019. godine, što je i učinjeno dana 27.05.2019. godine. Zbog navedenog, tuženi je neosnovano vođen na platnoj evidenciji od 21.01.2019. godine tj. od momenta izvršenih promjena u sudskom registru nadležnog suda i kojem su uplaćene plate za 11 dana mjeseca januara 2019. godine u iznosu od 149,29KM, za mjesec februar 2019. godine u iznosu od 403,25KM i mart mjesec 2019. godine u iznosu od 421,92KM, što ukupno iznosi 974,46KM. Na ovaj način je nastupilo neosnovano obogaćenje na strani tuženog, jer momentom izvršenih promjena u sudskom registru, tuženi nije više bio u radnom odnosu kod tužitelja, niti je sa tužiteljem zaključio novi ugovor o radu niti je raspoređen na drugo radno mjesto. Tužitelj je tuženog o ovome obavijestio i putem punomoćnika dostavio i opomenu pred tužbu, ali tuženi odbija da izvrši povrat neosnovano primljenih plata. Tužbenim zahtjevom tužitelj potražuje da mu tuženi na ime glavnog duga isplati iznos od 974,46 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Na pripremnom ročištu, kao i tokom postupka, tužitelj je ostao kod tužbe s tim da je na pripremnom ročištu koje je održano dana 27.02.2025. godine tužitelj preinačio tužbeni zahtjev tako da isti glasi: „Obavezuje se tuženi S. T. iz Tuzle da tužitelju na ime glavnog duga isplati iznos od 1.041,87KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do konačne isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude“.

U odgovoru na tužbu tuženi u cijelosti osporava tužbeni zahtjev iz sljedećih razloga: Tuženi je bio osnivač tužitelja sa vlasničkim udjelom od 1/2 . Također tuženi je bio i direktor tužitelja od njegovog osnivanja. Krajem 2018. godine i početkom 2019. godine su tuženi i drugi osnivač tužitelja M. M. zaključili niz sporazuma, kojima su detaljno regulisali međusobne odnose u pogledu izlaska tuženog kao osnivača iz Društva, te uredili brojna pitanja koja se tiču radno-pravnog statusa tuženog. Tada je ugovoreno i da će M. M. moći preuzeti sve obaveze i imenovati direktora, kao i da će tuženi biti objavljen ali tek momentom provođenja svih radnji koje su prethodile provođenju potpisanih pravnih poslova/sporazuma u cijelosti (povlačenje mjenica tuženog, prenos vlasništva na tuženog sa motornog vozila u vlasništvu tužitelja i slično). Dakle, do momenta razrješenja svih međusobnih potraživanja i dugovanja stranaka i drugog osnivača M.M., tuženi je bio u radnom odnosu kod tužitelja na osnovu pravno valjanog ugovora o radu na neodređeno vrijeme, koji niti jednim aktom ni u jednom momentu nije stavljen van snage, niti doveden u pitanje. Upravo činjenica da je tuženi bio uposlenik kod tužitelja samom tuženom je prouzrokovala probleme, budući da je već imao ponudu i dogovor za drugo zaposlenje, ali tuženi nije mogao prihvatiti ponudu upravo iz razloga što se još vodio radnom odnosu kod tužitelja. Osnivači su očekivali da će predmetni postupak kratko trajati, ali imajući u vidu kompleksne procedure u bankama povodom povlačenja mjenica i slične razloge, cjelokupan postupak je potrajao nekoliko mjeseci. Unatoč tome, novi direktor je imenovan dana 21.01.2019. godine, a tuženi nije objavljen. Međutim, ni sam ugovor o radu koji je tuženi imao zaključen sa tužiteljem nije stavljen van snage, te je dakle radni odnos bio na snazi. Tužitelja je navodno kantonalni inspektor obavijestio da se ne mogu voditi dva direktora u društvu, pa je tužitelj izvršio retroaktivnu objavu tuženog kao radnika u poreznoj upravi. Nejasno je kako je to uopće moguće, jer je tuženi do momenta objave bio u radnom odnosu, za njega su uredno plaćani porezi i doprinosi na minimalni iznos plate, dakle nije bilo nikakvog pratećeg akta koji bi dao pravo tužitelju da izvrši retroaktivnu objavu tuženog. Ali jasno je da je nepoštivanje zaključenih sporazuma između tuženog i drugog osnivača te samog tužitelja uzrokovalo brojne poteškoće za obje strane, prvenstveno za tuženog koji nije mogao, niti može snositi bilo kakvu odgovornost u pogledu eventualno nastalih posljedica. Tužitelj je nesporno za to vrijeme bio u radnom odnosu, te mu je shodno tome i pripadala odgovarajuća naknada plate, a prema prethodnom dogovoru stranaka, koja je i isplaćivana shodno važećim propisima u visini tadašnjeg iznosa najniže neto plate, tako da je nesporno da tuženom nije ni mogao biti isplaćen niži iznos nego što jeste. Shodno tome, kako je tuženi i dalje bio radnik u radnom odnosu u predmetnom periodu, njegova kasnija retroaktivna objava ne povlači za sobom i prestanak drugih prava radnika, niti postoji osnov za povrat uplaćenog iznosa kada je na snazi bio valjan ugovor o radu između stranaka. Tuženi ističe i prigovor prebijanja potraživanja, budući da tužitelj prema tuženom ima dugovanje u iznosu od 18.000,00KM po osnovu štete koju mu je uzrokovao upravo neraskidanjem radnog odnosa na ugovoreni način, a pri čemu mu je trebao isplatiti otpreminu u tom iznosu, nego retroaktivnom objavom, nakon čega su sporazumi između tuženog i drugog osnivača u tom dijelu neprovodivi. Tuženi ističe prijeboj potraživanja i zbog štete u vidu izmakle dobiti budući da je imao ponude na radnom mjestu sa platom koja bi bila između četiri i pet puta veća od minimalne plate koju mu je isplatio tužitelj.

Tuženi je u toku cijelog postupka ostao kod ovih navoda sa prijedlogom da sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan, a tužitelja obaveže da tuženom naknadi troškove parničnog postupka. Tuženi nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, nego samo njegovu osnovanost, pa je o osnovanosti tužbenog zahtjeva sud odlučivao kao o spornom pitanju između stranaka.

U toku dokaznog postupka provedeni su dokazi uvidom i čitanjem u: Obavijest, protokol broj ... od 28.05.2019. godine sa potvrdom o prijemu pošiljke i obavijesti o prijemu, Rješenje o izmjenama podataka Općinskog suda u Tuzli broj 032 0 Reg 19 000075 od 21.01.2019. godine, Specifikacija uz isplatu plaće – izmjena specifikacije, obrazac 2001, sa prijemnim pečatom porezne ispostave Tuzla na dan 29.05.2019. za period 01.03.2019. – 31.03.2019., Specifikacija uz isplatu plaće – izmjena specifikacije, obrazac 2001, sa prijemnim pečatom porezne ispostave Tuzla na dan 29.04.2019. za period 01.03.2019. –

31.03.2019.Specifikacija uz isplatu plaće – izmjena specifikacije, obrazac 2001, sa prijemnim pečatom porezne ispostave Tuzla na dan 22.03.2019. za period 01.02.2019. – 28.02.2019.,Specifikacija uz isplatu plaće – izmjena specifikacije, obrazac 2001, sa prijemnim pečatom porezne ispostave Tuzla na dan 28.02.2019. za period 01.01.2019. – 31.01.2019.,Obrazac JS 3100 od 27.05.2019. godine,Platna lista za januar, februar i mart 2019. godine, Ugovor o radu radi usklađivanja sa Zakonom o radu, protokol broj 01-10-01/2015 od 20.10.2015. godine,Presuda Kantonalnog suda u Tuzli br. 32 O P 366792 21 Gž od 12.02.2024. godine, Ugovor o ustupanju i prijenosu udjela u „STEED B&S“ Tuzla od 10.01.2019. godine,Sporazum o dodatnim uslovima vezanim za ugovor o prodaji 50% vlasništva firme S. T., M. M.od 08.01.2019. godine, Nacrt sporazuma o prestanku ugovora o radu od 10.01.2019. godine , Presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 O P 366792 19 P od 22.04.2021. godine Primopredaja mjenice broj AF 5320508 od 21.05.2019, te primopredaja mjenica Društva i lična mjenica M. M. po aktu od 21.05.2019. godine, Povrat mjenica izdavaocu mjenice T. S. od strane Sparkasse banke od 03.04.2019. godine i to serijskog broja mjenice ..., te povrat mjenice, Društva po aktu od 03.04.2019. godine (ukupno 8 mjenica), Aneks 1 na ugovor o dugoročnom kreditu za obrtna sredstva broj: ... od dana 23.05.2018. godine od 20.03.2019. godine, Ugovor o kreditu br. ... po transakcijskom računu ... od 18.05.2018. godine, Potvrda o vlasništvu vozila Škoda Octavia reg. ozn. ..., proveden je dokaz saslušanjem svjedoka J. M., pa je sud na osnovu ocjene izvedenih dokaza shodno odredbi člana 8 Zakona o parničnom postupku (Službene novine Federacije BiH, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/16), odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Među parničnim strankama nije bila sporna visina tužbenog zahtjeva, već osnovanost istog.

Sud je saslušao svjedoka J. M. koji je u svom iskazu naveo da je bio dugogodišnji advokat firme STEED B&S, da su mu poznati i predmetni i svi drugi akti koje je radila ili izrađivala ova firma uz njegove konsultacije, te da je za navedenu firmu zaključivao odnosno pravio ugovor o kupoprodaji nekretnine na kojoj je sjedište firme u Par Selu. Od prvog do zadnjeg dana je bio uključen u sve pravne i druge aktivnosti firme. Što se tiče predmetnih akata koji su mu predloženi, izjavljuje da ih je on izrađivao, uz konsultacije i prijedloge T. S. i M. M. Akti su mu itekako poznati s obzirom da ih uz njihove prijedloge kao dipl. pravnik sačinjavao i iste njima predavao. Krajem 2018. su mu se obratili T. S. i M.M. sa prijedlogom kako da naprave njihovo razdruživanje, odnosno kako i pod kojim uslovima bi bilo najbolje da T. S. preda M.M. vlasnički udio i kako da raskinu radni odnos T. S. sa predmetnom firmom kao i drugih nekih pitanja koji se ne može sjetiti zbog proteka vremena. Misli da je u jednom od tri predložena akta bilo definisano da će firma raskinuti odnosno zaključiti jedan od akata, da li sporazum, da li raskid radnog odnosa sa T. S., a nakon što se ispune određeni uslovi. Radilo se o obavezama koje se odnose na regulisanje vlasništva na putničkim motornim vozilom, povlačenju mjenica itd. Kada se ti uslovi ispune, odnosno kada M.M. to završi, trebalo je da se zaključi sporazum ili otkaz, uglavnom da T.S. prestane radni odnos kod navedene firme. S obzirom da su ovi akti rađeni negdje početkom januara, koliko se sjeća ove aktivnosti su trajali koliko se sjeća do aprila ili maja, ali ne zna tačno.

Sud je u potpunosti poklonio vjeru iskazu ovog svjedoka, jer se radi o uvjerljivom i objektivnom iskazu, kao i zbog toga što svjedok nije zainteresovan za ishod ovog postupka, a iskaz je u cijelosti podudaran sa izvedenim materijalnim dokazima.

Članom 94. Zakona o radu ("Sl. novine FBiH", br. 26/2016, 89/2018, 23/2020 - odluka US, 49/2021 - dr. zakon, 103/2021 - dr. zakon, 44/2022 i 39/2024) – u daljem tekstu: ZOR, propisano je da ugovor o radu prestaje: a. smrću radnika; b. sporazumom poslodavca i radnika; c. kad radnik navrš 65 godina života i 15 godina staža osiguranja (u skladu sa propisima o penzijskom i invalidskom osiguranju), ako se poslodavac i radnik drugačije ne dogovore; d. kad radnik navrš 40 godina staža osiguranja (u skladu sa propisima o penzijskom i invalidskom osiguranju), bez obzira na godine života, ako se poslodavac i radnik drugačije ne dogovore; e. danom dostavljanja pravosnažnog rješenja o priznavanju prava na invalidsku penziju zbog gubitka radne sposobnosti; f. otkazom ugovora o radu; g. istekom vremena na koje je zaključen ugovor o radu na određeno vrijeme; h. ako radnik bude osuđen na izdržavanje kazne zatvora u trajanju dužem od tri mjeseca - danom stupanja na izdržavanje kazne; i. ako radniku bude izrečena mjera bezbjednosti, vaspitna ili zaštitna mjera u trajanju dužem od tri mjeseca - početkom primjene te mjere; j. pravosnažnom odlukom nadležnog suda, koja ima za posljedicu prestanak radnog odnosa.

Iz ugovora o radu radi usklađivanja sa Zakonom o radu, protokol broj ... od 20.10.2015. godine proizilazi da su tužitelj, kao poslodavac, i tuženi, kao radnik, zasnovali radni odnos na neodređeno vrijeme. U ovom slučaju takav ugovor ima karakter ugovora o radu, a ne menadžerskog ugovora, na kojeg se imaju primijeniti odredbe ZOR, prema stavu Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 23 O Rs 037719 19 Rev od 08.12.2020. godine, na kojeg ukazuje i Kantonalni sud u Tuzli u presudi broj 32 O P 366792 21 Gž od 12.02.2024. godine

Iz priloženih specifikacija uz isplatu plaće, te platnih listi za januar, februar i mart 2019. godine proizilazi, što među strankama nije ni sporno, da je tužitelj u tom periodu uredno vršio obračun i isplatu plata tuženom na koje je vršio obračun zakonom propisanih poreza i doprinosa.

Iz obrasca JS 3100 od 27.05.2019. godine proizilazi da je tužitelj retroaktivno odjavio tuženog kao zaposlenika iz poreznih evidencija sa danom 21.01.2019. godine

Iz presude Kantonalnog suda u Tuzli br. 32 O P 366792 21 Gž od 12.02.2024. godine, kojom se preinačava presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 O P 366792 19 P od 22.04.2021. godine, proizilazi da je tuženi odbijen sa tužbenim zahtjevom protiv M. M. i „STEED B&S“ d.o.o. Tuzla, sa zahtjevom za utvrđenje preuzimanja obaveze i isplate naknade štete u vidu izmakle koristi u iznosu ugovorene otpremnine solidarno u iznosu od 18.000,00KM.

Iz Ugovora o ustupanju i prijenosu udjela u „STEED B&S“ Tuzla od 10.01.2019. godine, sporazuma o dodatnim uslovima vezanim za ugovor o prodaji 50% vlasništva firme S. T., M. M. od 08.01.2019. godine, te nacrtu sporazuma o prestanku ugovora o radu od 10.01.2019. godine proizilazi da su tuženi i drugi osnivač tužitelja regulisali način i uslove ustupanja i prijenosa članskog udjela tuženog u „STEED B&S“ d.o.o. Tuzla, odnosno istupanje tuženog iz tužitelja kao društva sa ograničenom odgovornošću. Nacrtom sporazuma o prestanku ugovora o radu od 10.01.2019. godine, za koji je u članu 6. regulisano da je sastavni dio Ugovora o ustupanju i prenosu udjela firme DOO „STEED B&S“, osnivači su regulisali da će tuženi T. S. i osoba ovlaštena za zastupanje firme DOO „STEED B&S“ zaključiti Sporazum o prestanku ugovora o radu T.S. i firme DOO „STEED B&S“ i to nakon pravosnažnosti rješenja suda kojim će se izvršiti promjena udjela u firmi DOO „STEED B&S“, a shodno ugovoru o ustupanju i prenosu udjela DOO „STEED B&S“, odnosno nakon što se izvrši zatvaranje kredita po Ugovoru o kreditu broj: ..., skine zalog po Ugovoru sa putničkog motornog vozila Škoda Octavia, broj šasije ... registarske oznake ... i izvrši prenos vlasništva navedenog vozila na T. S. bez naknade (član 3. i 4.).

Iz dokaza - primopredaja mjenice broj ... od 21.05.2019. te primopredaja mjenica Društva i lična mjenica M. M. po aktu od 21.05.2019. godine, zatim povrat mjenica izdavaocu mjenice T.S. od strane Sparkasse banke od 03.04.2019. godine i to serijskog broja mjenice ..., ..., ..., te povrat mjenice Društva po aktu od 03.04.2019. godine (ukupno 8 mjenica), aneks 1 na ugovor o dugoročnom kreditu za obrtna sredstva broj: ... od dana 23.05.2018. godine od 20.03.2019. godine, ugovor o kreditu br. ... po transakcijskom računu ... od 18.05.2018. godine, potvrda o vlasništvu vozila Škoda Octavia reg. ozn. ..., sud je utvrdio okolnosti koje se tiču vremena realizacije ugovorenih uslova za prestanak radnog odnosa tuženog kako je dogovoreno između udjelčara prema Nacrtu sporazuma o prestanku ugovora o radu od 10.01.2019. godine.

Tužitelj u ovom postupku nije dokazao da li je, a naročito kada je tuženom prestao radni odnos kod tužitelja na jedan od načina koji su propisani članom 94. ZOR. Tužitelj nije predložio izvođenje dokaza (odluke o otkazu ili sporazuma) iz kojeg bi se uopšte mogao utvrditi prestanak radnog odnosa tuženog kod tužitelja, kao ni koji su uvjeti prestanka radnog odnosa, a naročito koji je datum prestanka tuženog kod tužitelja. Ovo posebno što nikada nije došlo do zaključenja Sporazuma o prestanku radnog odnosa između parničnih stranaka na što se ukazuje i u presudi Kantonalnog suda u Tuzli br. 32 O P 366792 21 Gž od 12.02.2024. godine. Na drugačije ne ukazuje Obrazac JS 3100 od 27.05.2019. godine, kojim je tužitelj retroaktivno odjavio tuženog kao zaposlenika iz poreznih evidencija sa danom 21.01.2019. godine, jer ovaj obrazac ne može nadomjestiti osnove iz člana 94. ZOR kao zakonske osnove za prestanak radnog odnosa. Uz navedeni obrazac se ne dostavlja, niti ga poreski organ zahtjeva, bilo kakav akt koji je osnov za prijavu ili odjavu osiguranja, pa ovaj obrazac sam po sebi ne dokazuje osnovanost tužbenog zahtjeva.

Sve navedeno treba sagledati i u vezi sa uslovima koji su regulisani Nacrtom sporazuma o prestanku ugovora o radu od 10.01.2019. godine, koji je zaključen između suosnivača M. M. i tuženog, a kojim s prestanak radnog odnosa tuženog odlaže do ispunjenja uslova koji su definisani članom 3. i 4. ovog akta. Činjenica jeste da je ovaj sporazum zaključen između tadašnjih udjeličara, te da potpisnik istog nije tužitelj kao d.o.o., ali treba imati u vidu da je vlasnik udjela M.M. nakon istupanja tuženog iz tužitelja u skladu sa rješenjem o izmjenama podataka broj 032-0-Reg-19-000075 od 21.01.2019., prema članovima 337. i 339. Zakona o privrednim društvima FBiH imao ovlaštenje da donese odluku o otkazu ugovora o radu sa tuženim, a što nije učinio tokom utuženog perioda. Dakle – tužitelj i njegov osnivač M. M. koji je postao vlasnik udjela 1/1, su sami prihvatili i doprinijeli trajanju radnog odnosa tuženog kod tužitelja tokom utuženog perioda, jer se postavlja pitanje zašto tužitelj nije odjavio tuženog iz poreznih evidencija dana 21.01.2019. godine, a ne retroaktivno, odnosno zašto ne postoji materijalni dokaz (odluka o otkazu ili sporazum iz člana 94. ZOR) iz kojeg bi se dalo zaključiti da je tuženom zaista prestao radni odnos sa 21.01.2019. godine.

Kada se ovome dodaju provedeni dokazi koji se odnose na primopredaju i povrat predmetnih mjenica, zaključenje aneksa na ugovor o dugoročnom kreditu, te prenos vlasništva nad pmv Škoda Octavia reg. ozn. ..., koji su definisani kao uvjeti za prestanak radnog odnosa tuženog kod tužitelja prema sporazumu između udjeličara od 10.01.2019. godine, a koji su se realizovali u aprilu i maju 2019. godine, što je potvrdio i saslušani svjedok M. J., sud zaključuje da je tužitelj svjesno zadržao tuženog u radnom odnosu do 31.03.2025. godine, da mu je za taj period bio dužan isplatiti pripadajuće plate, koje osnovano ne može naknadno potraživati predmetnom tužbom.

Tužbeni zahtjev je neosnovan i sa aspekta primjene odredbe člana 211. Zakona o obligacionim odnosima kojim je propisano: *Ko izvrši isplatu, znajući da nije dužan platiti, nema pravo da zahtijeva vraćanje, izuzev ako je zadržao pravo da traži vraćanje ili ako je platio da bi izbjegao prinudu.* Čak i ako bi se prihvatile tvrdnje tužitelja o isplati potraživanih iznosa plata tuženom „bez osnova“, postavlja se pitanje zbog čega ih je tuženi plaćao, navodno znajući da nije dužan da ih plati. Stoga je sud stekao uvjerenje da je stvarna volja poslodavca i radnika, a obzirom na sve utvrđene okolnosti, bila da radni odnos tuženog kod tužitelja traje i u utuženom periodu.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno, po ocjeni ovog suda predmetni tužbeni zahtjev tužitelja je u cijelosti neosnovan.

Sud je prilikom donošenja presude cijenio i ostale provedene dokaze, međutim sud smatra da ih nije potrebno posebno obrazlagati, s obzirom da u naprijed navedenoj činjeničnoj i pravnoj situaciji isti nemaju značaj za donošenje drugačije odluke.

Odluku o troškovima parničnog postupka sud je donio primjenom odredaba člana 386 i člana 396. stav 1. Zakona o parničnom postupku, te u skladu sa ranije važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata FBiH (član 12. i 13. Tarife), a koji troškovi se sastoje od troškova na ime sastava odgovora na tužbu po punomoćniku-advokatu u iznosu od 240,00 KM, za zastupanje tuženog po punomoćniku na pripremnim ročištima od 07.11.2023.g i 27.02.2025.g, u iznosima od po 240,00 KM, za zastupanje tuženog na nastavku pripremnog ročišta od 14.05.2025.g. u iznosu od 120,00 KM (50% nagrade), za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu od 19.06.2025.g u iznosu od 448,00 KM, u skladu sa važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata, koja je u primjeni od 11.06.2025.g. (”Sl. novine FBiH”, br. 43/2025 i 45/2025), što ukupno iznosi 1.288,00 KM, koje troškove je sud kao opravdane dosudio tuženom.

POUKA:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 30 dana od narednog dana od dana prijema iste, Kantonalnom sudu Tuzla, a putem ovog suda.

SUDIJA,
Vesna Aleksić

